

சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான இலங்கையில் குடியரிமைச் சட்டங்கள்: ஒரு வரலாற்று நோக்கு

ஏ.ஜே. ஜுமானா ஹசீன் & ஆதம்வாவா சர்ஜூன்

அரசறிவியல் துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
பேராதனை.

Correspondence: sarjoona@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

எந்தவொரு மனிதனதும் அரசியல் வாழ்வில் குடியரிமை என்பது அடிப்படையான உரிமைகளுள் ஒன்றாக உள்ளது. குடியரிமை மறுக்கப்படுவது அரசியல் வாழ்வை மட்டுமன்றி சமூக, கலாசாரம் மற்றும் பொருளாதாரம் என்று அனைத்துத் துறைகளிலும் பாதகமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்த வழிவகுக்கும். பல்லின சமூகக் கட்டமைப்புக் கொண்ட நாடுகளில் அரசையும் தேசத்தையும் கட்டியெழுப்புதல் செயன்முறையில் குடியரிமைச் சட்டங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்துள்ளன. இலங்கையிலும் குடியரிமைப் பிரச்சினை என்பது மிக அண்மைக்காலம் வரை தீர்க்கப்படாத ஒன்றாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அந்தவகையில், இவ்வாய்வுக் கட்டுரையானது இலங்கையில் குடியரிமைச் சட்டங்களின் வளர்ச்சி பற்றியும் குடியரிமையைப் பெற்றுக்கொள்வதில் இந்திய வம்சாவழித் தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகள் பற்றியும் வரலாற்று ரீதியில் நோக்குவதாக உள்ளது. முழுவதும் இரண்டாம் நிலைத் தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்த வரலாற்றாய்வாக இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது. இலங்கையின் பொருளாதாரத்துக்கு மிகவும் பங்களிப்புச் செய்துவந்துள்ள ஒரு சமுதாயத்தின் குடியரிமை மறுக்கப்பட்டு வந்தமை அரசியல் நோக்கிலான பெரும்பான்மையினரின் செயற்பாடு என்பது இவ்வாய்வின் ஊடாக கண்டுபிடிப்பட்டுள்ளது.

பிரதான சொற்கள்: குடியரிமை, குடியரிமைச் சட்டங்கள், இந்திய வம்சாவழியினர், நாடற்றவர், இலங்கை.

1. அறிமுகம்

இலங்கை இந்து சமுத்திரத்தில் இந்தியாவுக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ள பல்லின சமூகக் கட்டமைப்பினைக் கொண்ட ஒரு நாடு. 2011 ஆம் ஆண்டின் குடிசன மதிப்பீட்டின்படி இலங்கையிலுள்ள குடிப்பரம்பலை நோக்கும் போது 74.9 வீத பெரும்பான்மையுடன் சிங்களவர்களும், பிரதான சிறுபான்மை இனங்களாக இலங்கைத் தமிழர்கள் (11.2 வீதம்), சோனகர்கள் (முஸ்லிம்கள்) (9.3 வீதம்), மற்றும் இந்தியத் தமிழர்கள் (4.2 வீதம்) ஆகியோரும் மேலும் சில இனக் குழுக்களும் இலங்கையில் வசிக்கின்றனர் (DCS, 2014). இவர்கள் பௌத்தம், இந்துயிசம், இஸ்லாம் மற்றும் கிறிஸ்தவ சமயங்களைப் பின்பற்றுவோராகவும் சிங்களம் மற்றும் தமிழ் ஆகிய மொழிகளை பிரதானமாகப் பேசுவோராகவும் உள்ளனர். ஐரோப்பிய காலனித்துவாதிகளின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட இலங்கை இறுதியாக பிரித்தனியாவின் காலனித்துவத்திலிருந்து படிப்படியாக அரசியல் உரிமைகளை பெறலானதுடன் அதன் குடியேற்ற நாடுகளில் குடியரிமைக்கு அடிப்படையான சர்வசன வாக்குரிமையை முதலாவதாகவும் பெற்றுக் கொண்டது. எனினும், 21 ஆம்

நூற்றாண்டின் ஆரம்பக் காலப்பகுதிவரை இலங்கையில் குடியரிமை குறித்த பிரச்சினைகள் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தன.

இலங்கையில் குடியரிமைச் சட்ட வரலாறானது இந்திய வழ்சாவளி தமிழ் மக்களின் குடியரிமை பறிக்கப்பட்டதிலிருந்தே ஆரம்பமாகின்றது. இலங்கை பிரித்தானிய காலனித்துவத்துக்கு உட்பட்டிருந்த காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்யவென இந்தியாவிலிருந்து தமிழ் மக்கள் வரவழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் இலங்கையர்களுக்கு சமாந்தரமான வகையில் குடியரிமையினையும் அதனோடு இணைந்த உரிமைகளையும் பெற்றிருந்தனர். எனினும் பிரித்தானியரிடமிருந்து சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்பு இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களின் ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய பெரும்பாலான இந்திய வம்சாவளித் தமிழ் மக்களின் குடியரிமை பறிக்கப்பட்டது. காலத்துக்கு காலம் குடியரிமைச் சட்டம் தொடர்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்களும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழ் மக்களின் இழக்கப்பட்ட குடியரிமையை மீண்டும் பெற்றுக் கொள்வதற்கான ஏற்பாடுகளுமே இலங்கையின் குடியரிமைச் சட்ட வரலாற்றை நகர்த்திச் சென்றன.

முழுவதும் இரண்டாம் நிலைத் தகவல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின் முடிவுகளை சுருக்கமாக விபரிக்கின்ற இக்கட்டுரையானது சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான இலங்கையில் குடியரிமைச் சட்டங்களையும் வரலாற்று ரீதியாக அச்சட்டங்களை நகர்த்திச் சென்ற காரணிகள் பற்றியும் ஆராய முற்படுகின்றது. அத்துடன் நடைமுறையிலுள்ள குடியரிமைச் சட்டங்களின் இடைவெளியையும் தெளிவுபடுத்த முனைகின்றது. ஒட்டுமொத்தத்தில் இக்கட்டுரை சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான இலங்கையில் குடியரிமைச் சட்டங்களை வரலாற்று ரீதியாக பகுப்பாய்வு செய்கின்றது.

2. குடியரிமையும் குடியரிமைச் சட்டமும்

ஜனநாயக அரசியலுடன் நெருக்கமான ஒரு கலந்துரையாடலாக குடியரிமை பற்றிய சொல்லாடல் காணப்படுகின்றது. குடியரிமை என்பது அரசின் உறுப்புரிமையைப் பெற்றுக்கொள்வதன் மூலம் தனது பாதுகாப்பை உத்தரவாதம் செய்துகொள்வதாக உள்ளது. குடியரிமை தொடர்பில் திட்டவாட்டமான விளக்கத்தினை முன்வைப்பது சிக்கலானது. இத்தகைய சிக்கல் நிலையிருந்து விடுபட குடியரிமை தொடர்பில் அறிஞர்களால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள விளக்கங்களை நோக்குவது அவசியமாகின்றது. அரிஸ்டோட்டிலின் விளக்கப்படி “குடிமகன் என்பவன் ஆளுதல் மற்றும் ஆளப்படுதல் ஆகிய இரண்டிலும் பங்கெடுத்துக் கொள்ளும் ஒருவனாவான்” (Martnez, 2013). இதன்படி, கிரேக்க நகர அரசுகளில் குடியரிமையைப் பெற்றவர்கள் ஒரு சிறு தொகையினராக காணப்பட்டதுடன், அவர்கள் ஆளுதல், பதிலாக ஆளப்படுதல் ஆகிய இரு செயன்முறைகளிலும் பங்கெடுத்துத்துக் கொள்பவர்களாக காணப்பட்டனர்.

குடியரிமை குறித்த கோட்பாட்டு ரீதியான விளக்கத்தை முன்வைத்த மார்சல் (Thomas Humphrey Marshall, 1893-981) என்பவர் “குடியரிமை என்பது ஒரு சமூகத்தின் முழுமையான அங்கத்தவராகவுள்ள அத்தகைய அனைவருக்கும் வழங்கப்படும் ஓர் அந்தஸ்தாகவுள்ளதுடன் அத்தகைய அந்தஸ்தை உடையவர்கள் அதனோடு இணைந்த உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள் தொடர்பில் சமமானவர்களாகும்” (Bellamy, 2008:12) என வரைவிலக்கணப்படுத்துகிறார். இவரது விளக்கப்படி குடியரிமை என்பது ஓர் அந்தஸ்தாகவும் அத்தகைய அந்தஸ்தைப் பெற்றவர்களுக்கு கிடைக்கப்பெறும் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளின் தொகுதியாகவும் உள்ளது. குடியரிமை என்பது ஜனநாயக அரசியல் சமுதாயமொன்றின் உறுப்புரிமை, அவ் உறுப்புரிமையுடன் இணைந்த உரிமைகள் மற்றும் கூட்டு நன்மைகளை அனுபவித்தல் மற்றும் சமுதாயத்தின் அரசியல், பொருளாதார மற்றும் சமூக செயன்முறைகளில் பங்குபற்றுதல் ஆகிய மூன்று முக்கிய மூலக்கூறுகளின் இணைப்பாக உள்ளது என்ற வகையிலும் குடியரிமை தொடர்பான விளக்கம் முன்வைக்கப்படுகின்றது (Bellamy, 2008; Mead, 1997). அந்தவகையில், குடியரிமை குறித்த சொல்லாடல்கள் அரசியல் பங்குபற்றுதல், அரசியல் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள் என்பவற்றுடன் தொடர்புபட்டதாக உள்ளன.

மேற்கூறிய விளக்கங்களிலிருந்து குடியரிமை தொடர்பில் சில அடிப்படை புரிதல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். இதன்படி குடியரிமை என்பது அரசுக்கும் அதன் உறுப்பினர்களுக்கும் இடையிலான உறவு என்றும், ஓர் அரசினுள் தனிப்பட்டவர்களுக்கு கிடைக்கப்பெறும் அந்தஸ்து என்றும், குடியரிமை என்பது உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளுக்கிடையிலான இடைத்தொடர்பு என்றுமாக மூன்று அடிப்படைகளில் புரிந்துகொள்ளலாம்.

குடியரிமை என்பது பிரதானமாக ஓர் அரசின் உறுப்புரிமையைப் பெற்றுக்கொள்வதைக் குறித்து நிற்கின்றது. குடியரிமையைப் பெற்றவரே குடிமகன் அல்லது பிரஜை என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றான். எந்தவொரு அரசினதும் குடியரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளாதவர் நாடற்றவர் என்றே கருதப்படுகின்றார். நாடுகள் தனது நாட்டுப் பிரஜைகள் அல்லது குடிமக்கள் யார் என்பதை வரையறுத்து சட்டங்களை நிறைவேற்றுகின்றன. இவையே குடியரிமைச் சட்டங்கள் என அடையாளம் காணப்படுகின்றன. குடியரிமைச் சட்டங்கள் குடிகளின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள் யாவை என்பதை வரையறுத்து கூறுகின்றன. அத்துடன், குடியரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வழிவகைகளையும் குடியரிமை இழக்கப்படும் வழிவகைகளையும் குடியரிமைச் சட்டங்கள் வகுத்தளிக்கின்றன.

3. சுதந்திரத்துக்கு முன்னரான இலங்கையில் குடியரிமை

1505 ஆம் ஆண்டு போர்த்துகேயர் இலங்கையை கைப்பற்றியது முதல் இலங்கையின் காலனித்துவ ஆட்சி ஆரம்பமானது. பின்பு 1658 ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்தரும், 1796 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியரும் இலங்கையைக் கைப்பற்றினர். 1948 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியர் சுதந்திரம் வழங்கும் வரை இலங்கை அந்நிய காலனித்துவத்துக்கு உட்பட்டிருந்தது. போர்த்துகேயர், ஒல்லாந்த ஆட்சிக் காலப்பகுதியில் ஆட்சியாளர்கள் இலங்கையில் வர்த்தகத்தை விரிவுபடுத்துவதில் கவனம் செலுத்தினார்களே தவிர அரசியல் கட்டமைப்பை விருத்தி செய்வதில் பாரிய கவனத்தைச் செலுத்தவில்லை. பிரித்தானியர்களே இலங்கையின் அரசியல் கட்டமைப்பில் கவனம் செலுத்தியதுடன், காலத்துக்குக் காலம் பல அரசியல் சீர்திருத்தங்களையும் அறிமுகம் செய்தனர். அந்தவகையில், 1833 ஆம் ஆண்டு கோல்புறாக்கமரன் அரசியல் சீர்திருத்தம், 1910 இல் குறா-மக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தம், 1920 இல் மனிங் அரசியல் சீர்திருத்தம், 1924 இல் மனிங் டிவன்ஸயர் அரசியல் சீர்திருத்தம், 1931 டொனமூர் அரசியல் சீர்திருத்தம் மற்றும் 1947 இல் சோல்பரி அரசியல் சீர்திருத்தம் என்பன அறிமுகம் செய்யப்பட்டன.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலப்பகுதியில் குடியரிமை தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடுகளை நோக்குகின்றபோது பிரித்தானியாவின் ஆட்சி நடைபெற்ற நாடுகளின் மக்கள் எல்லோரும் பிரித்தானியக் குடிகள் என்றே மதிக்கப்பட்டு வந்தனர். இதனால், இந்நாட்டில் பிறந்த இலங்கையர் கூட பிரித்தானிய ஆட்சிக்குட்பட்டவர்களாகவே கருதப்பட்டனர். அக்காலத்தில் குடியரிமைச் சட்டமொன்று அமுலில் இருக்கவில்லை. எனினும் வெளிநாட்டவர்களை குடிமக்களாக்கும் ஏற்பாடுகளை உள்ளடக்கிய 1890 இன் 21 ஆம் இலக்கமுடைய குடிமக்களாக்கல் கட்டளைச் சட்டம் அமுலில் இருந்தது. இச்சட்டத்தின் படி இலங்கையில் உண்மையிலேயே குடியமர்ந்திருந்த எந்தவொரு வெளிநாட்டவருக்கும் பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்களுக்கு உரித்தான உரிமைகளையும் சிறப்புரிமைகளையும் தேசாதிபதியிடம் கோரக்கூடியதாக இருந்தது (DIESL, 2018). இதனால் பாசுபாடின்றி எல்லோருக்கும் பிரஜாவுரிமை கிடைக்கப்பெற்றது.

சுதந்திரத்துக்கு முற்பட்ட கால இலங்கையில் குடியரிமை என்பது யாப்புறுப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாகக் காணப்படவில்லை. எனினும், பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலப்பகுதியில் இலங்கையில் குடியரிமை தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடுகளுக்கான அடித்தளம் இடப்பட்டுள்ளது என்பதை அமுலில் இருந்த 1890 இன் 21 ஆம் இலக்கமுடைய குடிமக்களாக்கல் கட்டளைச் சட்டம் எடுத்துக்காட்டுகிறது. அத்துடன், 1910 இல் வழங்கப்பட்ட மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமை மற்றும் 1931 ஆம் ஆண்டு வாக்குரிமையின் விஸ்தரிப்பானது குடிமக்களின் உரிமைகள் குறிப்பாக வாக்குரிமை யாப்புறுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது என்பதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. குடியரிமை என்பது வாக்குரிமை, அரசியல் பங்குபற்றல் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்கமளிக்கப்படும் ஒன்று என்ற வகையில் வாக்குரிமையின்

விஸ்தரிப்பு அதுவரை கல்வி கற்ற, சொத்து படைத்த உயர் குழாமிடம் காணப்பட்ட வாக்குரிமை பாமர மக்களின் கைகளுக்கும் வர வழிவகுத்தது.

எனினும் காலனித்துவ ஆட்சிக் காலப்பகுதியில் நிலவிய குடியரிமையை முழுமையான குடியரிமை எனக் கூறிவிட முடியாது. இது ஓர் அறைகுறை குடியரிமையாகவே (Subject Citizenship) காணப்பட்டது. ஏனெனில், இலங்கைப் பிரஜை என்பவர் பிரித்தானியப் பிரஜையாகவே கணிக்கப்பட்டார். குடியரிமையின் இன்றியமையாத அம்சமான அடிப்படை உரிமைகள் இங்கு மட்டுப்பாட்டிருந்தன. மேலும், காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தில் சிறுபான்மையினர் உரிமைகள், குழு உரிமைகள் என்பதைப் பெறுவதை விட இலங்கைக்கு சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே பிரதான இலக்காகக் காணப்பட்டமையால் குடியரிமை மற்றும் அது தொடர்பான சட்டங்கள் தொடர்பில் பெரிதளவில் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை.

4. சுதந்திரத்துக்குப் பிற்பட்ட கால இலங்கையில் குடியரிமை சட்டங்களின் வளர்ச்சி

பிரித்தானியக் காலனித்துவத்துக்கு உட்பட்டிருந்த நாடுகள் காலனித்துவத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றுக் கொண்டதும் தமது நாட்டுப் பிரஜைகள் பிரித்தானியக் குடிகள் என்று அழைக்கப்படும் நிலையை மாற்றி தமது நாட்டுக் குடிகளுக்கிரிய உரிமைகளை வரையறுத்து சட்டம் இயற்றுவதை தமது முதற் கடமையாகக் கருதின. இந்தியா, பாகிஸ்தான், பர்மா, மலாயா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் இம்முயற்சி இடம்பெற்றது. அந்நாட்டுக் குடிகள் யாரென்பதை வரையறுத்து கூறிச் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. பிரஜாவுரிமைக்குத் திட்டமான குறிப்பிட்ட நிபந்தனைகளை வகுத்தனர். இந்தவகையில், சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான இலங்கையிலும் இலங்கைப் பிரஜைகள் யார் என்பதை வரையறுத்து சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

பிரித்தானிய அரசாங்கம் 1948 இலங்கைக்கு சுதந்திரம் வழங்க தீர்மானித்த பின் நிறைவேற்றப்பட்ட சுதந்திர கட்டளைச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் ஆரம்ப சோல்பரி யாப்பு சில திருத்தங்களுக்கு உட்பட்டு சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது அரசியல் திட்டமாக சோல்பரி அரசியல் திட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் குடியரிமை தொடர்பிலோ, அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பிலோ யாப்பு ரீதியான ஏற்பாடுகள் காணப்படவில்லை. எனினும் யாப்பின் 29 ஆவது சரத்து சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுவதை யாப்பு ரீதியாக தடை செய்திருந்தது. எனினும் யாப்பு நடைமுறையிலிருந்த காலப்பகுதியில் சிறுபான்மையினரின் அரசியல் உரிமைகளை மீறும் வகையிலும், குடியரிமையை பறிக்கும் வகையிலும் பல சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

1948 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் பிரித்தானியாவிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்றுக்கொண்ட இலங்கை தன்நாட்டு பிரஜைகள் யார் என்பதை வரையறை செய்யும் பொருட்டு 1948 ஆம் ஆண்டின் 18 ஆம் இலக்க பிரஜாவுரிமைச் மசோதாவினை பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவந்து சட்டமாக நிறைவேற்றியது. இச்சட்டமூலத்தை இந்தியத் தமிழர்களின் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ், சிங்கள இடதுசாரிக் கட்சிகள் மற்றும் இலங்கைத் தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் என்பன எதிர்த்த போதிலும் இலங்கைப் பாராளுமன்றில் அது சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட்டதுடன் 1948 நவம்பர் 15 ஆம் திகதி நடைமுறைக்கு வந்தது. இச்சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டமை சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் 29(2) பிரிவின் ஏற்பாடுகளுக்கு முரணான ஒன்று என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. சட்டத்தினை செல்லுபடியற்றதாக்கும்படி கோரி கோமறைக் கழகம் (பிரிவிக் கவுன்ஸில்) இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் கொண்டுசென்ற போதும் ஏதாவது ஒரு சட்டத்தை ஆக்க முடியாது என்பது தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பாதிக்கும் சட்டத்தை ஆக்க முடியாது என்று பொருள் கொள்ளப்படலாகாது என கோமறைக் கழகம் (பிரிவிக் கவுன்ஸில்) தீர்ப்பளித்தது (Ganeshathasan & Welikala, 2017).

இலங்கை குடியரிமைச் சட்டத்தின் முதல் பகுதி பிறப்பின் மூலம் அல்லது பதிவின் மூலம் இலங்கை பிரஜை என்ற அந்தஸ்தைப் பெறலாம் எனக் கூறுகின்றது. சட்டத்தின் இரண்டாம் பகுதி

பிறப்பின் மூலமான பிரஜாவுரிமை பற்றி விளக்குகின்றது. இதன்படி, பிறப்பின் அடிப்படையில் ஒருவர் குடியுரிமை பெறுவதற்கு பின்வரும் நிபந்தனைகள் பூர்த்தி செய்யப்படல் வேண்டும்.

1. 1948 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 15 ஆம் திகதிக்கு முன்னர் இலங்கையில் பிறந்திருந்தால் அவரது தந்தை அல்லது தந்தை வழிப் பாட்டனும் முப்பாட்டனும் இலங்கையில் பிறந்திருத்தல் வேண்டும்.
2. 1948 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 15 ஆம் திகதிக்கு முன்னர் இலங்கைக்கு வெளியே பிறந்திருந்தால் அவரது தந்தையும், தந்தை வழிப் பாட்டனும் அல்லது முப்பாட்டனும் இலங்கையில் பிறந்திருத்தல் வேண்டும்.
3. 1948 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 15 ஆம் திகதி அல்லது அதற்கு பின்னர் இலங்கையில் பிறந்திருந்தால் பிறப்பின்போது அவரது பெற்றோரில் ஒருவர் இலங்கைப் பிரஜையாக இருத்தல் வேண்டும்.
4. குறிப்பிட்ட திகதி அல்லது அதற்குப் பின்னர் இலங்கைக்கு வெளியில் பிறந்திருந்தால் அவரது பெற்றோரில் ஒருவர் இலங்கைப் பிரஜையாக இருக்க வேண்டியதுடன், அந்த நாடுகளில் அமைந்த இலங்கைத் தூதரகங்களில் இப்பிறப்பு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் (பார்க்க: Citizenship Act No.18 of 1948).

சட்டத்தின் மூன்றாவது பகுதி பதிவின் மூலமான பிரஜாவுரிமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. பதிவின் மூலம் ஒருவர் குடியுரிமையை பெறுவதற்கு அவர் பின்வரும் நிபந்தனைகளை பூர்த்தி செய்திருத்தல் வேண்டும்.

1. குடியுரிமைக்கு விண்ணப்பம் செய்பவரின் தாயார், விண்ணப்பதாரர் விண்ணப்பிக்க முன் அல்லது விண்ணப்பிக்கும்போது இலங்கையின் மரபுவழிப் பிரஜையாகவும், விண்ணப்பிப்பவர் விண்ணப்பம் செய்யும் திகதியிலிருந்து மணம் முடித்தவராயின் ஏழு வருடங்களும், மணம் முடிக்காதவராயின் பத்து வருடங்களும் இலங்கையில் வசித்திருத்தல் வேண்டும். அல்லது விண்ணப்பதாரரின் தந்தை இலங்கை மரபுவழி பிரஜாவுரிமை பெற்றவராக இருத்தல் வேண்டும்.
2. விண்ணப்பதாரரின் வாழ்க்கைத்துணை இலங்கையின் மரபுவழி அல்லது பதிவுக் குடியுரிமை பெற்று விண்ணப்பதாரர் விண்ணப்பிக்கும் திகதிக்கு முந்திய ஒரு வருடத்துக்கு இலங்கையில் வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். அல்லது,
3. விண்ணப்பதாரர் இலங்கையின் மரபுவழிக் குடியுரிமையுடையவராயிருந்து பின்பு வேறொரு நாட்டின் குடியுரிமை பெற்றதால் அதனை இழந்து விண்ணப்பிக்கும்போது வேற்றுநாட்டுக் குடியுரிமையை கைவிட்டவராக இருத்தல் வேண்டும் (பார்க்க: Citizenship Act No.18 of 1948).

மேற்குறித்த நிபந்தனைகள் மிகவும் இறுக்கமானதாக காணப்பட்டதனால் அப்போது இலங்கையில் வசித்துவந்த சொற்ப அளவிலான இந்தியத் தமிழர்களாலே இத்தகைமைகள் பூர்த்தி செய்ய முடிந்தது. இதனால், ஏனையோரின் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை கேள்விக்குள்ளானது. இதன் கீழ் சுமார் ஏழு இலட்சத்துக்கும் அதிகமான இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் குடியுரிமை மறுக்கப்பட்டதுடன் அவர்கள் அரசற்றவர்களாகவும் மாறினர் (பார்க்க: Ganesathasan & Welikala, 2017; Vijayapalan, 2014).

மேற்படி குடியுரிமைச் சட்டம் வெளிவாரியாக இலங்கைப் பிரஜைகள் யார் என்பதை வரையறுப்பதை தன் இலக்காகக் கொண்டிருந்த போதிலும் சட்டத்தின் உண்மையான நோக்கம் இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் குடியுரிமையை பறிப்பதாக அமைந்திருந்தது. சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் இடம்பெற்ற முதலாவது பொதுத் தேர்தலில் இந்திய வழவாவளித் தமிழ் மக்கள் சார்பாக ஏழு பேர் பாராளுமன்றத்துக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டமை அரசியற் தளத்தில் இந்திய வம்சாவளித் தமிழ் மக்களின் வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது. இதனை இல்லாமற்செய்ய வேண்டும் என்பது அப்போதைய அரசாங்கத்தின் ஒரு நோக்காக இருந்திருக்கலாம். அத்துடன், இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களுடனான இந்தியாவின் செல்வாக்கையும் இலங்கையில் தடை செய்தல் (இந்திய எதிர்ப்பு வெளியுறவுக் கொள்கை) மற்றும் ஆட்சிபீடம் ஏறிய சிங்கள ஆதிக்கமுள்ள அரசாங்கம் என்பன இச் சட்டத்தை இயற்றுவதற்குத் தூண்டிய பின்னணிக் காரணிகளாக அமைந்திருந்திருக்கும் எனக்

கருதக்கூடியதாக உள்ளது. எவ்வாறாயினும், இச்சட்டத்தினூடாக பாதிப்புக்கு உள்ளானது அப்பாவி இந்திய வம்சாவளித் தமிழ் மக்களே என்பது நோக்கத்தக்கது.

இலங்கை குடியரிமை வரலாற்று வளர்ச்சியில் அடுத்த முக்கிய கட்டமாக அமைவது இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றப்பட்ட 1949 ஆம் ஆண்டின் மூன்றாம் இலக்க இந்திய-பாகிஸ்தானிய குடியரிமைச் சட்டமாகும். 1948 பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்துக்கு ஏற்ப குடியரிமை தொடர்பில் சட்டவாக்கம் செய்யும் அதிகாரம் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்துக்கு உரியது. இவ்வேற்பாட்டுக்கு அமைவாக 1949 ஆம் ஆண்டு மூன்றாம் இலக்க இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியிருப்பாளர் சட்டம் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றப்பட்டு, 1949 ஆகஸ்ட் 5 ஆம் திகதியிலிருந்து நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது (Indian and Pakistani Residents (Citizenship) Act No. 3 of 1949). இச்சட்டத்துக்கு ஏற்ப இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையை பெற்றுக்கொள்வதற்கு திருமணமாகாத அல்லது விவாகரத்து பெற்ற இந்திய அல்லது பாகிஸ்தானியருக்கு 1946 ஜனவரி முதலாம் திகதிக்கு உடன் முந்திய பத்து வருடங்கள் இடையறாத வதிவு இருந்திருப்பினும், திருமணமானவரெனில் 1946 ஜனவரி முதலாம் திகதிக்கு உடன் முந்திய ஏழு வருடங்கள் இடையறாத வதிவு இருந்திருப்பினும், அன்றைய தினத்தில் இருந்து விண்ணப்பப்பத்திர திகதி வரை இலங்கையில் தொடர்ச்சியாக வதிவு இருந்திருப்பினும் அவர்களுக்கு இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை பெற விண்ணப்பிக்க முடியும். 1949 ஆகஸ்ட் 5 ஆம் திகதியிலிருந்து இரண்டு வருடத்துக்குள் குடியரிமை கோரி விண்ணப்பிக்க வேண்டும். அத்துடன் குடியரிமை கோரி விண்ணப்பிப்பவர்கள் நியாயமான வருமான மட்டத்தை பெறுபவர்களாகவும் காணப்பட வேண்டும் என்ற நிபந்தனைகள் முன்வைக்கப்பட்டன (மேலது). குடியரிமை விண்ணப்பங்களை ஏற்க அல்லது நிராகரிக்க மகாதேசாதிபதி அதிகாரம் பெற்றிருந்தார். விண்ணப்பப்படிவம் நிராகரிக்கப்படும் பட்சத்தில் அதற்கான காரணத்தை மகாதேசாதிபதி தெளிவுபடுத்த வேண்டும் (பார்க்க: Indian and Pakistani Residents (Citizenship) Act No. 3 of 1949).

இந்தியத் தமிழர்களைப் பொறுத்த மட்டில் இச்சட்ட ஏற்பாடுகளைப் பூர்த்தி செய்து குடியரிமையைப் பெற்றுக் கொள்வது சாத்தியமற்றதாகவே காணப்பட்டது. ஏனெனில், நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்ட இந்தியத் தமிழர்கள் இந்தியாவுக்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்தமையால் இலங்கையில் வீட்டு வசதி காணப்படாமை மற்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வருமான மட்டத்தை அடைய முடியாமை என்பன அநேக இந்திய வம்சாவளித் தமிழ் மக்கள் குடியரிமைக்கு விண்ணப்பித்துப் பெற்றுக் கொள்வதை பெருமளவுக்குப் பாதித்தது. சுமார் 237,000 குடியரிமைக்கான விண்ணப்பங்கள் இச்சட்டத்தின் கீழ் கொடுக்கப்பட்டன. ஆனால், அவற்றுள் பெரும்பாலானவை மிக இலேசான காரணங்களுக்காக நிராகரிக்கப்பட்டு விட்டன. இதனால் இச்சட்டத்தின் கீழ் 134,306 இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தானியர்களுக்கே குடியரிமை கிடைக்கப்பெற்றது (DIESL, 2018).

குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் இலங்கையில் வசித்து வருகின்ற இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தானிய மக்களுக்கு பதிவின் மூலம் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையை வழங்கும் நோக்கில் மேற்படிச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. 1948 இல் கொண்டுவரப்பட்ட பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தில் காணப்பட்ட இறுக்கமான நிபந்தனைகளைத் தளர்த்தும் நோக்கினையும் இச்சட்டம் கொண்டிருந்தது. வெளிவாரியாக சட்டம் இத்தகைய நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் கூட யதார்த்தத்தில் அது இந்தியத் தமிழர்களுக்கு எதிரானதாக அல்லது பாரபட்சமாகவே அமைந்தது எனலாம். இச்சட்டம் பாமர மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாத சிக்கலான ஏற்பாடுகளையும் தொடர்ந்தும் இறுக்கமான நிபந்தனைகளையுமே கொண்டிருந்தது என்பது யதார்த்தமாகவிருந்தது. இதனை விட குடியரிமை கோரி விண்ணப்பிப்பதற்கான கால எல்லையும் குறுகியதாகவே காணப்பட்டமை இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்கள் குடியரிமையைப் பெற்றுக்கொள்வதில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியது.

மேற்படிச் குடியரிமைச் சட்டங்களால் ஏற்பட்ட இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் குடியரிமை தொடர்பான பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்காக காலத்துக்கு காலம் இந்திய மற்றும் இலங்கைத் தலைவர்கள் சந்தித்துப் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தி வந்தனர். அதன் விளைவாக குடியரிமை மறுக்கப்பட்டு நாடற்றவர்களாக இருந்த மக்கள் கட்டம் கட்டமாக ஒன்றில் இந்திய அல்லது இலங்கைக் குடியரிமையை பெற்றுக் கொண்டனர். 1954 ஜனவரி மாதம் 18 ஆம் திகதி இந்தியப் பிரதம மந்திரி ஜவஹர்லால் நேருவுக்கும் இலங்கைப் பிரதமர் ஜோன்

கொத்தலாவலவுக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற நேரு-கொத்தலாவ உடன்படிக்கை இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் குடியரிமைப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முனைந்தது. எனினும், நாடற்றவர்களின் நிலை தொடர்பில் இந்தியாவோ, இலங்கையோ சாதகமான பதிலினை வெளிப்படுத்தாமையினால் அவ்வுடன்படிக்கை எதிர்பார்த்த இலக்கினை அடைய முடியாமற்போனமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1964 ஒக்டோபர் 30 ஆம் திகதி இந்தியப் பிரதம மந்திரி லால் பகதூர் சாஸ்திரி (Lal Bahadur Shastri) மற்றும் இலங்கைப் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா ஆகியோருக்கிடையில் இடம்பெற்ற சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம் தாயகம் திரும்பிய 525,000 இந்தியத் தமிழர்களுக்கு இந்தியக் குடியரிமையை வழங்கப்பட்டது. மேலும், 300,000 பேருக்கு இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்படும் என்றும் எஞ்சிய 150,000 இந்தியத் தமிழர்களின் பிரஜாவுரிமை பற்றி பின்னர் தீர்மானிக்கப்படும் என்றும் உடன்படிக்கை அடையப் பெற்றது (பார்க்க: MEAI, 2018). எனினும், 1965 இல் சிறிமாவோ அம்மையார் தலைமையிலான அரசாங்கம் தேர்தலில் தோல்வியுற்று ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தலைமையிலான புதிய அரசாங்கம் பதவி ஏற்றமையால் ஒப்பந்தத்தை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்துவதில் சிக்கல் ஏற்பட்டது. 1964 ஆம் ஆண்டு இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் நோக்கில் 1967 ஆம் ஆண்டு 14 ஆம் இலக்கமுடைய இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை (அமுலாக்கல்) சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அச்சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளை அமுலாக்கும் பொருட்டு இந்திய வம்சாவளியினரைப் பதிவு செய்தல் திணைக்களம் நிறுவப்பட்டது (DIESL, 2018). எனினும், 1965-1970 காலப்பகுதியில் டட்லி சேனாநாயக்காவின் அரசாங்கம் செயற்பாட்டிலிருந்தபோது ஒப்பந்த அமுலாக்கம் அதிகளவில் வேகமிழந்ததாகவே காணப்பட்டது. 1970 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் 12,778 பேர் மட்டுமே தாயகம் (இந்தியா) திரும்பியிருந்தனர். 7,316 பேர் மட்டுமே இலங்கை குடிமக்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தனர் (Vijayapalan, 2014). பெரும்பான்மை இந்திய வம்சாவளி மக்கள் நாடற்று நின்றனர்.

4.1 முதலாம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் குடியரிமைச் சட்ட ஏற்பாடுகள்

1972 ஆம் ஆண்டின் முதலாம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தில் 67 ஆம் உறுப்புரை குடியரிமைச் சட்டங்கள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. யாப்பு நடைமுறைக்கு வருவதற்கு உடன் முன்னுள்ள குடியரிமை தொடர்பான சட்டங்கள் மற்றும் பிரஜைகளின் உரிமைகள் குறித்த ஏற்பாடுகள் தொடர்ந்தும் நிலைத்திருக்கும் என்பதை வலியுறுத்தியது (பார்க்க: DGP, 1972:36). இதனால், முதலாம் குடியரசு அரசியல் திட்டம் 1948 ஆம் ஆண்டு குடியரிமைச் சட்டத்தையும் அதன் பின்னரான சட்டவாக்கங்களையும் தொடர்ந்தும் பாதுகாத்தது. முதலாம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் தேசிய அரசுப் பேரவை சட்டவாக்கம் செய்யும் மீயுயர் தாபனமாக காணப்பட்ட போதிலும் பிறப்பின் மூலம் ஒருவரின் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை அந்தஸ்தை நீக்க முடியாது என வரையறை விதித்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது (பார்க்க: DGP, 1972).

1964 ஆம் ஆண்டு சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் படி குடியரிமை தீர்மானிக்கப்படாத 150,000 இந்தியத் தமிழர்களின் பிரஜாவுரிமை பற்றி தீர்மானிக்கவென 1974 ஜூன் 28 ஆம் திகதி இந்தியப் பிரதம மந்திரி இந்திரா காந்தி மற்றும் இலங்கைப் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா ஆகியோருக்கிடையில் சிறிமா-காந்தி உடன்படிக்கை கைச்சாத்திடப்பட்டது. இவர்களில் 75,000 பேருக்கு இலங்கையும், 75,000 பேருக்கு இந்தியாவும் குடியரிமை வழங்குவதென தீர்மானித்தது (Hariharan, 2013). இதன்படி இலங்கையிலிருந்த இந்தியப் வம்சாவளியினர் 600,000 பேருக்கு இந்தியக் குடியரிமையும் 375,000 பேருக்கு இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையும் வழங்க இரு நாடுகளும் உடண்பட்டுக் கொண்டன. சிறிமா-காந்தி உடன்படிக்கைக்கு அமைவாக 600,000 பேருக்கு இந்தியப் பிரஜாவுரிமையை வழங்க இந்தியா இணங்கிய போதிலும் 506,000 பேர் மாத்திரமே இந்தியப் பிரஜாவுரிமையைக் கோரினர். இந்தியப் பிரஜாவுரிமை கோரி விண்ணப்பிக்காதவர்களை இந்திய அரசாங்கம் ஏற்கவும் விரும்பவில்லை. இதனால் மிகுதி 94,000 பேரும் மீண்டும் நாடற்றவர்களாக மாறினர்.

4.2 இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் குடியரிமைச் சட்டங்கள்

இலங்கையின் குடியரிமை வரலாற்றில் 1978 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் திட்டம் முக்கிய திருப்புமுனையாக அமைந்தது. பிறப்பின் மூலமான பிரஜாவுரிமை மற்றும் பதிவின் மூலமான பிரஜாவுரிமை என்ற இரு வகையான பிரஜாவுரிமை அந்தஸ்தை நீக்கி பொதுவான வகையில் இலங்கைப் பிரஜை என்ற அந்தஸ்தை இவ்வரசியல் திட்டம் வழங்கியது. முன்னைய குடியரிமைச் சட்டங்கள் மூலம் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையை பெற்றுக் கொண்டவர்களுக்கும் இத்தகைய அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. எனினும், முன்னர் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள் தொடர்ந்தும் நடைமுறையில் இருக்கும் என்பதையும் யாப்பு உத்தரவாதம் செய்திருந்தது (பார்க்க: Parliament of Sri Lanka, 2015). இந்நிலை குடியரிமை தொடர்பான முன்னைய சட்டங்களினதும் தொடர்ச்சியை வலியுறுத்தி நின்றது.

குடியரிமை வரலாற்றில் இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் பிறிதொரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் அடிப்படை உரிமைகள் குறித்த ஏற்பாடாகும். யாப்பின் மூன்றாவது அத்தியாயத்தின் 10 முதல் 17 வரையான உறுப்புரைகள் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. அடிப்படை உரிமைகளை ஆட்களுக்கான உரிமைகள், பிரஜைகளுக்கான உரிமைகள் என்ற இரு பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டிருந்தன. 14 ஆம் உறுப்புரை பிரஜைகளுக்கு மட்டும் உரித்தான உரிமைகளைக் குறிப்பிடுகிறது. எனினும், வேறு ஏதேனும் நாட்டின் குடியரிமையை பெற்றிராத ஆனால் இவ்வரசியலமைப்பு தொடங்குவதற்கு நேர்முன்னர் இலங்கையில் சட்ட ரீதியாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் வசித்துவரும் ஆட்களுக்கு இப்பகுதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரிமைகளை யாப்பு நடைமுறைக்கு வந்தது முதல் பத்து வருடங்களுக்கு செல்லுபடியாகும் என்ற ஏற்பாடு இலங்கையில் நாடற்றவர்களாக இருந்த இந்திய வம்சாவளி மக்களுக்கு யாப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளில் பிரஜைகளுக்கான உரிமைகளையும் உத்தரவாதம் செய்வதாகக் காணப்பட்டது. இங்கு பத்து வருட கால எல்லை வகுக்கப்பட்டமையானது நாடற்றவர்களின் பிரச்சினையானது பத்து வருடங்களுக்குள் தீர்க்கப்படல் வேண்டும் என்ற அப்போதைய அரசாங்கத்தின் மனோநிலையை எடுத்துக் காட்டியது.

1980 களில் குடியரிமைப் பிரச்சினை தொடர்பில் அரசாங்கம் எதிர்கொண்ட சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் அழுத்தங்கள் காரணமாக நாடற்று இருக்கும் இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் குடியரிமை தொடர்பில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய தேவை இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு ஏற்பட்டது. மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்குப் பகரமாக இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸின் பின்புலத்தில் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் மற்றும் வழிபாட்டுப் பிரசாரங்களில் ஈடுபட்டதுடன் அதிகமான மலையக தமிழ் இளைஞர்கள் தோட்டங்களை விட்டும் நகரத் தொடங்கினர். இதனால், தொழிலாளர் தட்டுப்பாடு மற்றும் அதனூடான உற்பத்தி வீழ்ச்சி என்பன பொருளாதார ரீதியான அழுத்தங்களை ஏற்படுத்தியது. மேலும், மலையக தமிழ் மக்கள் இலங்கைத் தமிழர்களைப் போன்று பிரிவினைவாதத்தை முன்வைக்காமல் தமது குடியரிமை பிரச்சினையை தீர்க்கும்படியே இலங்கை அரசாங்கத்திடம் வேண்டி நின்றனர். இதற்கப்பால், இலங்கையில் இந்திய அரசாங்கத்தின் தலையீட்டை தவிர்ப்பதும் இலங்கை அரசாங்கத்தின் தேவையாக இருந்தது. உண்மையில், நாடற்ற இந்திய வழ்சாவளி தமிழ் மக்களின் பிரச்சினையானது இந்தியா இலங்கையில் தலையீடு செய்வதற்கான ஒரு கருவியாகவே காணப்பட்டது. ஆதலால், நாடற்றவர்களின் பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதன் மூலம் இந்திய தலையீட்டை தவிர்க்கலாம் என இலங்கை அரசாங்கம் கருதியது.

இதனால் இலங்கை அரசாங்கம் 1986 இன் 05 ஆம் இலக்கமுடைய நாடற்றவர்களுக்கு பிரசாவுரிமையை வழங்கல் சட்டத்தை கொண்டுவந்து எஞ்சிய 94,000 பேருக்கும் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையை வழங்க முன்வந்தது. இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தங்களின் கீழ் இந்திய பிரஜாவுரிமை வழங்கப்படவிருந்த ஆனால், அதற்கு விண்ணப்பிக்காத அதேவேளை இலங்கையின் பதிவின் மூலமான பிரஜாவுரிமை கோரி விண்ணப்பித்திருந்த 94,000 பேருக்கு குடியரிமை வழங்குவது என இச்சட்டத்தின் ஊடாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது (பார்க்க: Grant of Citizenship to Stateless Persons Act, No. 5 of 1986). இதன்படி 1964 இல் காணப்பட்ட 975,000 இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களுள் 506,000 பேர் இந்தியாவுக்கும், 469,000 பேர் இலங்கைக்கும் என இறுதியாக தீர்மானிக்கப்பட்டது. எனினும் இச்சட்டத்தின் கீழும் குடியரிமை பிரச்சினை

முழுமையாக தீர்க்கப்படவில்லை. சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டபோது பல சிக்கல்கள் தோற்றம் பெற்றமையால் குறிப்பாக பிறப்புச் சான்றிதழ் போன்ற அடிப்படை பதிவு ஆவணங்களை அநேகமானோர் வழங்கத் தவறியமையால் குடியரிமையை பெற்றுக்கொள்வதில் ஒரு பகுதியினருக்கு முடியாமற்போனது (Wolozin, 2014).

நாடற்றவர்களின் பிரச்சினை தொடர்ந்தும் நீடித்துக்கொண்டே சென்றமையால் அரசாங்கம் 1988 இல் மீண்டும் ஒரு சட்டத்தை கொண்டுவந்து நிறைவேற்றியது. இச்சட்டத்தின் நோக்கம் முன்னைய சட்டங்களின் கீழ் குடியரிமையை பெற்றுக்கொள்ள முடியாதுள்ள நாடற்றவர்களுக்கு பிரஜாவுரிமையைப் பெற்றுக் கொடுப்பதாகும். இச்சட்டம் 1988 ஆம் ஆண்டின் நாடற்றோருக்கு பிரஜாவுரிமை வழங்கல் (சிறப்பேற்பாடுகள்) சட்டம் என பெயரிடப்பட்டது. இச்சட்டத்தினை நிறைவேற்றுவதில் அப்போதைய இலங்கையின் அரசியல் சூழ்நிலை பிரதான செல்வாக்கினை செலுத்தியிருந்தது. இலங்கை ஜனாதிபதித் தேர்தலை எதிர்கொண்டிருந்த நிலையிலேயே இச்சட்டம் ஐக்கிய தேசிய கட்சியினால் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றப்பட்டது. இதன் பயனாக 1988 ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வெற்றி பெற்றதுடன், ரணசிங்க பிரேமதாஸ ஜனாதிபதியாகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கு ஒரு மாதம் இருக்கும்போது மக்களின் நாடற்ற நிலையை சீர்செய்வதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி பலனளித்தது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வேட்பாளரான ரணசிங்க பிரேமதாச 50.4 சதவீத வாக்குகளை பெற்றார். ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி வேட்பாளரான சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்கா 44.95 சதவீத வாக்குகளை மட்டுமே பெற்றார். இலங்கையை பொறுத்தளவில் வாக்களிப்பு 55.32 சதவீதமாக மிகக்குறைவாகவே இருந்த போதிலும், தோட்டப்பகுதிகளில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு ஆதரவாக அது கணிசமான அளவில் உயர்ந்து காணப்பட்டது. நுவரெலியா மாவட்டத்தில் 80 சதவீத வாக்காளர்கள் வாக்களித்தனர். இவர்களில் 62.5 சதவீதம் பிரேமதாசவுக்கும் பண்டாரநாயக்காவுக்கு மூன்று சதவீதத்தினரும் வாக்களித்திருந்தனர் (Commission of Elections, Sri Lanka, 2018).

இந்தியாவில் பிறந்த, இலங்கையில் சட்ட ரீதியாக வசித்து வருகின்ற நாடற்ற அனைவருக்கும் இச்சட்டம் செயற்படத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து அதாவது 1988.11.11 முதல் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்படும் என் மேற்படிச் சட்டம் எடுத்துரைத்தது. எனினும், 1986 இன் உடன்பாட்டின் கீழ் இந்திய பிரஜாவுரிமை கோரி இந்தியத் தூதரகத்திடம் விண்ணப்பித்துள்ளோருக்கும் 1964 ஒக்டோபர் 30 இன் பின்பு பிறந்த அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கும் இச்சட்டத்தின் கீழ் குடியரிமை பெறுவது விலக்கப்பட்டிருந்தது. (பார்க்க: DIESEL, 2018). குடியரிமை விண்ணப்பம் கிடைக்கப்பெற்று அறுபது நாட்களுக்குள் குடியரிமைச் சான்றிதழ் கிடைக்கப்பெறுவதற்கான ஏற்பாடுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன (மேலது). 1964 ஒக்டோபர் 30 ஆம் திகதிக்கு முன்னர் பிறந்தவர்கள் தொடர்பிலும் இச்சட்டத்தில் ஏற்பாடுகள் காணப்பட்டன. அதாவது, 1967 ஆம் ஆண்டின் 14 ஆம் இலக்க இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கை அமுலாக்கல் சட்டத்தின் கீழ் 469,000 பேரினும் குடியரிமை சான்றிதழ் கிடைக்கப்பெறாத நபர்களுக்கு குடியரிமை வழங்கும் அதிகாரம் ஆணையாளருக்கு இருந்தது (மேலது).

உண்மையில், அதுவரை நிலவிவந்த இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் குடியரிமைப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு 1988 ஆம் ஆண்டின் நாடற்றோருக்கு பிரஜாவுரிமை வழங்கல் (சிறப்பேற்பாடுகள்) சட்டம் ஒரு முற்றுப்புள்ளியாக அமையும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. எனினும், இச்சட்டமும் குடியரிமை தொடர்பில் நிலவிய பிரச்சினைக்கு முழுமையான தீர்வினை வழங்கவில்லை. 1986 ஆம் ஆண்டின் 5 ஆம் இலக்க மற்றும் 1988 ஆம் ஆண்டின் 39 ஆம் இலக்க சட்டங்களின் கீழ் இந்திய குடியரிமை பெற விண்ணப்பித்திருந்த அதிகளவான இந்திய வம்சாவளி தமிழர்களுள் ஒரு பகுதியினர் இந்தியக் குடியரிமை பெறாமலும், பிறிதொரு பகுதியினர் குடியரிமை பெற்ற போதிலும் தொடர்ந்தும் இலங்கையில் வசிப்பவர்களாகவும் இருந்தனர் (பார்க்க: DGP, 2003). 1984 இல் அதிகரித்து வந்திருந்த உள்நாட்டுப் போரின் காரணமாக இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையேயான படகுப் போக்குவரத்து நிறுத்தப்பட்டது. இந்தியக் கடவுச் சீட்டுக்கள் வழங்கப்பட்ட சுமார் 84,000 பேர் இந்தியாவிற்குச் செல்ல முடியாமல் நின்றுவிட்டனர். இதனால், அரசற்றவர்களின் பிரச்சினை தொடர்ந்தும்

இலங்கைக்கு ஒரு சவாலாகவே இருந்துவந்தது. இதனைவிட, 1964 மற்றும் 1974 இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கைகளுக்கு அமைய இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை பதினைந்து வருடங்களுக்குள் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என இரு நாடுகளும் உடண்பட்டிருந்தன (பார்க்க: DGP, 2003). இத்தகைய பின்னணியில் இலங்கையில் தங்கியிருந்த நாடற்ற இந்தியவம்சாவளி தமிழ் மக்களுக்கு இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை வழங்கும் பொருட்டு 2003 ஆம் ஆண்டின் 35 ஆம் இலக்கச் சட்டம் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றப்பட்டது.

இச்சட்டத்துக்கு அமைய 1964 ஒக்டோபர் 10 ஆம் திகதி முதல் இலங்கையில் நிரந்தரமாக வசித்து வருகின்றவர்கள் அல்லது அவர்களின் வழித்தோன்றல்களுக்கு இச்சட்டம் தொடங்கிய திகதியில் (2003.11.11) இருந்து இலங்கைப் பிரஜை அந்தஸ்து வழங்கப்படும் எனவும், அவர்களுக்கு இலங்கைப் பிரஜைகளுக்கு உரித்தான உரிமைகள் அனைத்தும் கிடைக்கப்பெறும் எனவும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் இத்திகதியில் இந்திய கடவுச்சீட்டு அல்லது அதற்கு இணையான ஆவணம் ஒன்றை கொண்டிருப்பவர் இலங்கையில் பிரஜாவுரிமையை பெற்றுக்கொள்வதற்கான தனது விருப்பினை வெளிப்படுத்தும் படிவத்தில் குறிப்பிட்டு அதனை ஆணையாளருக்குச் (இந்திய வம்வாவளியினரைப் பதிவு செய்யும் ஆணையாளர்) சமர்ப்பித்து அவரின் சம்மதத்தினைப் பெற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும் (மேலது). ஆணையாளருக்கு விண்ணப்பப்படுத்தியும் கிடைக்கப்பெற்று 60 நாட்களுக்குள் குடியுரிமைச் சான்றிதழ் விநியோகிக்கப்படல் வேண்டும் (மேலது). 1967 ஆம் ஆண்டின் 14 ஆம் இலக்க இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை (அமுலாக்கல்) சட்டம் மற்றும் 1988 ஆம் ஆண்டின் 39 ஆம் இலக்க நாடற்றவர்களுக்கு குடியுரிமை வழங்குதல் (சிறப்பு ஏற்பாடுகள்) சட்டம் என்பவற்றின் கீழ் குடியுரிமைச் சான்றிதழ் விநியோகிக்கப்படாதவர்களுக்கே இச்சட்டத்தின் கீழ் ஆணையாளர் குடியுரிமை சான்றிதழ் விநியோகிக்கலாம் என்ற ஏற்பாடுகளும் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையில் அதுவரை நிலவி வந்த நாடற்றவர்களின் பிரச்சினைக்கான சிறந்த ஒரு தீர்வினை 2003 ஆம் ஆண்டின் குடியுரிமைச் சட்டம் வழங்கியதன் மூலம் அரசற்றவர்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான சிறந்த முன்னுதாரணத்தை இலங்கை சர்வதேசத்துக்கு வழங்கியது. பிறப்புப் பதிவு மற்றும் குடியுரிமை தொடர்பான நீண்ட கால பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் 2003 ஆம் ஆண்டின் 35 ஆம் இலக்கச் சட்டம் ஒரு திருப்புமுனை என அகதிகளுக்கான ஐக்கிய நாடுகள் ஆணையாளர் அலுவலகம் வர்ணித்தது (Ganeshathasan & Welikala, 2017). பல வெற்றிப் பொறிமுறைகளை இச்சட்டம் கொண்டிருந்த போதிலும் அதன் கட்டமைப்பில் பல குறைபாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. ஆணையாளரின் தீர்மானங்கள் தொடர்பில் நீதிமன்றில் மேன்முறையீடு செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் இச்சட்டத்தில் காணப்படவில்லை என்பதுடன் அறுபது நாட்களுக்குள் குடியுரிமை சான்றிதழ் விநியோகிக்கப்படவில்லையாயின் அதற்கு ஆணையாளர் பொறுப்புக் கூறாத நிலையும் காணப்பட்டமை சட்டக் கட்டமைப்பில் நிலவிய பலவீனத்தன்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இச்சட்டத்தின் மிகப் பிரதான குறைபாடு இச்சட்டத்தின் படி 1964 ஒக்டோபர் 30 ஆம் திகதியிலிருந்து இலங்கையில் தொடர்ந்து வசித்தமையை உறுதி செய்ய வேண்டப்பட்டமையாகும். இதனால், 1980 களில் இடம்பெற்ற இலங்கை இன முரண்பாடு காரணமாக இலங்கையிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து தென்னிந்திய அகதி முகாம்களில் வசித்து வரும் மக்களுக்கு பிரஜாவுரிமையை பெற்றுக்கொள்வதில் சிக்கல் எழுந்தது (மேலது).

மேற்படி இடைவெளியை நிரப்பும் வகையில் இலங்கை அரசாங்கம் 2009 ஆம் ஆண்டின் 06 ஆம் இலக்க திருத்தச் சட்டத்தினை நிறைவேற்றியதன் மூலமாக 2003 சட்டத்தின் கீழ் விண்ணப்பிக்க முடியாதுள்ள இந்திய அகதி முகாம்களில் வாழும் இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களுக்கு பிரஜாவுரிமை பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இச்சட்டம் 1988 ஆம் ஆண்டின் 39 ஆம் இலக்க நாடற்றவர்களுக்கு பிரஜாவுரிமை வழங்கல் (சிறப்பு ஏற்பாடுகள்) சட்டத்தின் மீதான திருத்தம் ஆகும். இச்சட்டத்துக்கு ஏற்ப 1964 ஒக்டோபர் 30 ஆம் திகதி இலங்கையில் வசித்த ஆனால் தமது கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட காரணங்களால் இலங்கையை விட்டுச் சென்று இந்தியாவில் வசித்தவர்களுக்கு இலங்கைக் குடியுரிமை பெற்றுக்கொள்ள முடியும் (DGP, 2009). குடியுரிமைச் சான்றிதழைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு சட்டத்தில் குறிப்பிட்ட திகதியில்

இலங்கையில் வசித்தமையை அல்லது அவரின் வழித்தோன்றல் என்பதை உறுதி செய்தல் வேண்டும். இச்சட்டத்தின் கீழும் 2003 சட்ட ஏற்பாட்டில் காணப்பட்டது போன்று இந்திய கடவுச்சீட்டு அல்லது நிகரான ஆவணத்தை கொண்டிருப்போர்தான் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையை பெற்றுக்கொள்வதற்கான விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தும் விசேட ஆவணத்தை ஆணையாளருக்கு வழங்குவதன் மூலம் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையை பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. இதனூடாக குடியுரிமை தொடர்பான பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டுவந்த இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை முடிவுக்கு வந்தது.

இலங்கையில் நாடற்றவர்களாக இருந்த இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களைப் போன்றே குடியுரிமை தொடர்பான பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்ட பிறிதொரு சமூகத்தினர் சீன வம்சாவளியினராகும். இரண்டாம் உலக மகா யுத்தம் இடம்பெற்ற காலத்தில் இலங்கைக்கு இடம்பெயர்ந்த சீன வம்சாவளியினர் இலங்கையில் கொண்டுவரப்பட்ட குடியுரிமைச் சட்டத்தின் மூலம் நாடற்றவர்களாக மாறினர். இதனால் 2008 ஆம் ஆண்டு வரை நாடற்றவர்களாக இருந்த சீன வம்சாவளியினருக்கு 2008 ஆம் ஆண்டின் 38 ஆம் இலக்கமுடைய சீன வம்சாவளியினருக்கு பிரசாவுரிமை வழங்கல் சட்டத்தினூடாக பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டது. 1948 நவம்பர் 15 ஆம் திகதி முதல் அதாவது பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது முதல் இலங்கையில் நிரந்தர வதிவிடத்தைக் கொண்டுள்ள சீன வம்சாவளியினருக்கு அல்லது அவர்களின் வழித்தோன்றலாக அப்போது இலங்கையில் வசித்தவர்களுக்கு இச்சட்டத்தின் கீழ் குடியுரிமையை பெற்றுக்கொள்ளலாம். இதன்கீழ் விண்ணப்பிக்க தகுதியானவர்கள் 2008 ஒக்டோபர் 31 ஆம் திகதியிலிருந்து அதாவது சட்டம் நடைமுறைக்கு நாளிலிருந்து ஐந்து வருட காலத்துக்குள் பிரஜாவுரிமையை பெற்றுக்கொள்வதற்காக வேண்டி விண்ணப்பிக்கலாம் என்று சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது (DGP, 2009).

5. நடைமுறையில் குடியுரிமைச் சட்டங்களின் இடைவெளி

தற்போதைய இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் இலங்கைப் பிரஜை என்ற தனியொரு அந்தஸ்தே காணப்படுகின்றது. இதனூடாக பிறப்பின் மூலமான பிரஜாவுரிமை மற்றும் பதிவின் மூலமான பிரஜாவுரிமை என்ற வேறுபாடுகள் களையப்பட்டுள்ளன. 1948 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட பிரஜாவுரிமைச் சட்டமே குடியுரிமைச் சட்டத்தின் அடிப்படையாக காணப்படுவதுடன், காலத்துக்கு காலம் பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றும் சட்டங்களின் மூலம் குடியுரிமைச் சட்டங்கள் மாற்றத்துக்கு உள்ளாகி வந்துள்ளன. இதன்படி குடியுரிமை தொடர்பான சட்டங்களை ஆக்கும் பிரதான நிறுவனமாக தற்போதைய யாப்பின்படி இலங்கைப் பாராளுமன்றம் காணப்படுகின்றது.

இலங்கையில் இடம்பெற்ற சிவில் யுத்தம் 2009 ஆம் ஆண்டு முடிவுக்கு வந்தாலும் கூட இலங்கையிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து தென்னிந்திய அகதி முகாம்களில் வசித்துவரும் இந்தியவம்சாவளி தமிழ் மக்கள் முழுமையாக நாடு திரும்பவில்லை. இந்நிலையில் போக்குவரத்து சிக்கல், நிலம், தங்குமிடம் மற்றும் வாழ்வாதார உதவிகள் என்பவற்றை மீள்பெற்றுக் கொள்வதிலுள்ள சிக்கல் மற்றும் பாதுகாப்புப் பிரச்சினை உள்ளிட்ட பல காரணிகள் இவ்வகதி மக்களின் இலங்கை வருகையை பாதித்துள்ளன (Ganeshathasan & Welikala, 2017). இப்பிரச்சனையை தீர்க்கவே 2009 ஆம் ஆண்டின் நாடற்றவர்களுக்கு பிரஜாவுரிமை வழங்கல் சட்டம் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றப்பட்ட போதிலும் கூட சட்டத்தின் இறுக்கமான சில நடைமுறைகள் தொடர்ந்தும் இப்பிரச்சினையை தீர்வின்றி முன்கொண்டு செல்கின்றது.

இதனால், நாடற்று இந்திய அகதி முகாம்களில் வசித்துவரும் இந்திய வம்சாவளி தமிழ் அகதிகளின் பிரச்சினை தொடர்பில் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டியதுடன், அவர்களுக்கு குடியுரிமை வழங்குவதற்கான சட்ட ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியவை காலத்தின் தேவையாகும். இன முரண்பாட்டுக்குத் தீர்வைக் காணும் நோக்கில் புதிய அரசியலமைப்பொன்றை உருவாக்குவது தொடர்பான கலந்துரையாடல்கள் இடம்பெறும் தற்கால சூழ்நிலையில் இவ்விடயம் பற்றியும் கவனம் செலுத்தப்படல் வேண்டும். புதிய அரசியலமைப்புக்கான இடைக்கால அறிக்கை ஒன்று நல்லாட்சி அரசாங்கத்தின் காலப் பகுதியில்

வெளிவந்த போதிலும் குடியரிமை தொடர்பில் நிலவும் இச்சிக்கல் பற்றி குறித்த அறிக்கையில் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை.

மறுபுறம் குடியரிமை தொடர்பில் நிலவும் ஏற்றத் தாழ்வுகளும் நடைமுறையில் கலந்துரையாடலுக்கு உட்படுத்த வேண்டிய ஒன்றாகும். சில நாடுகளில் உத்தியோகபூர்வமாக குடியரிமை தொடர்பில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, மலேசியாவில் மலாயர் இனத்துக்கு அரசியல் அமைப்பினூடாகவே முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனை மலேசியாவில் வசிக்கும் சீனர்களும் இந்தியர்களும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இலங்கையில் இவ்வாறு குடியரிமை தொடர்பில் உத்தியோகபூர்வமாக ஏற்றத்தாழ்வுகள் காணப்படுவதில்லை. ஆனால் உத்தியோகப்பற்றற்ற வகையில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் காணப்படுகின்றன. இது இனங்களுக்கு இடையிலும் ஓர் இனத்துக்குள்ளேயும் நிலவுகின்றது. இனங்களுக்கிடையிலான ஏற்றத் தாழ்வு எனும்போது சிங்களவர்கள் முதல்தர பிரஜைகளாகவும், சிறுபான்மை தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் இரண்டாம் தரப் பிரஜைகளாகவும் கருதும் மனப்பான்மை ஏற்றத்தாழ்வுகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இனத்துக்குள்ளான ஏற்றத்தாழ்வு எனும்போது சிங்களவர்களிடையே மலைநாட்டுச் சிங்களவர்கள்-கரைநாட்டுச் சிங்களவர்கள் என்ற வேறுபாடும், தமிழர்களிடையே வடக்கு-கிழக்குத் தமிழர்கள்-மலையகத் தமிழர்கள் என்ற வேறுபாடும் உத்தியோகப்பற்றற்ற வகையில் காணப்படுகின்றது. முஸ்லிம்களிடையே வெளிப்படையாக இவ் வேறுபாடுகள் காணப்படுவதில்லை. இவை சட்ட ரீதியான ஏற்பாடுகளால் அன்றி நடைமுறைகளினூடாக காணப்படும் குடியரிமை தொடர்பிலான ஏற்றத் தாழ்வுகளாகும்.

6. முடிவுரை

இலங்கையில் குடியரிமை வரலாறானது இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் குடியரிமை பறிக்கப்பட்டது முதலே ஆரம்பமானது. இலங்கை பிரித்தானியாவிடமிருந்து சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதன் பிற்பாடு ஆட்சியிலிருந்து அரசாங்கம் தன்நாட்டு பிரஜைகள் யார் என்பதை வரையறுத்து 1948 ஆம் ஆண்டின் 18 ஆம் இலக்க பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தை இயற்றியது. இதனூடாக இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்டது. இழக்கப்பட்ட பிரஜாவுரிமையை மீண்டும் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காக இந்திய-இலங்கை அரசியல் தலைவர்கள் இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் குடியரிமை பிரச்சினை தொடர்பில் காலத்துக்குக் காலம் சந்தித்து பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தியதுடன், உடன்படிக்கைகளையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இதனை விட காலத்துக்குக் காலம் இலங்கைப் பாராளுமன்றங்களில் குடியரிமை தொடர்பான சட்டங்கள் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப்பட்டன. அதன் விளைவாக குடியரிமை மறுக்கப்பட்டு நாடற்றவர்களாக இருந்த மக்கள் கட்டம் கட்டமாக ஒன்றில் இந்திய அல்லது இலங்கைக் குடியரிமையை பெற்றுக் கொண்டனர். எனினும், இப்பிரச்சினை உடனடியாகத் தீர்க்கப்படவில்லை. மாறாக, பிரித்தானியர் இலங்கையிலிருந்து வெளியேறியதிலிருந்து சுமார் 55 வருடங்கள் வரை நீடித்திருந்தது.

இலங்கையில் குடியரிமைச் சட்டங்கள் மிக நீண்ட வரலாற்றினைக் கொண்டுள்ள போதிலும் அவற்றின் அடிப்படை 1948 ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இச்சட்டத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தங்களே குடியரிமை சட்ட வரலாற்றினை நகர்த்திச் சென்றுள்ளது. சுதந்திரத்தின் பின்னரான இரண்டு யாப்புகளும் குடியரிமை தொடர்பில் தனது அடிப்படைச் சட்டமாக மேற்சொன்ன சட்டத்தையே கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. குடியரிமை சட்டங்களின் வளர்ச்சியில் இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் திட்டம் முக்கிய திருப்புமுனையாகும். குடியரிமையில் காணப்பட்ட வேறுபாடுகளை நீக்கி பொதுவான வகையில் இலங்கைப் பிரஜை என்ற ஒற்றை அந்தஸ்தை இவ்வரசியல் அமைப்பு வழங்கியது. மட்டுமன்றி குடியரிமைக்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில் அடிப்படை உரிமைகளையும் அதற்கான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளையும் அது கொண்டிருந்தது.

எனினும், இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் திட்டம் இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் பறிக்கப்பட்ட குடியரிமையை மீண்டும் வழங்குவது தொடர்பில் கவனம் செலுத்தவில்லை. 2003 ஆம் ஆண்டிலே பாராளுமன்றச் சட்டத்தின் ஊடாக குடியரிமைப் பிரச்சினை முடிவுக்குக்

கொண்டுவரப்பட்டது. 2003 ஆம் ஆண்டின் 35 ஆம் இலக்க சட்டத்தை நிறைவேற்றியதன் மூலம் நாடற்றவர்களின் பிரச்சினையை நீக்கி சர்வதேசத்துக்கு சிறந்த முன்னுதாரணத்தை வழங்கியமை இலங்கையில் குடியரிமை சட்ட வரலாற்றில் குறிப்பிட்டுக் கூறக் கூடியதாகும். இதனூடாக, இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் குடியரிமை போராட்டம் முடிவுக்கு வந்தது.

எவ்வாறிருப்பினும், இலங்கையின் தீவிர இன முரண்பாடு மற்றும் உள்ளூர் யுத்தச் சூழ்நிலை காரணமாக இலங்கையிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து தென்னிந்திய அகதி முகாம்களில் வசிக்கும் நாடற்றவர்களின் பிரச்சினை தொடர்ந்திருந்தமையால் அவர்களுக்கு பிரஜாவுரிமை வழங்குவென 2009 ஆம் ஆண்டின் ஆறாம் இலக்கச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதுடன் அதனூடாக அவர்களுக்கு இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையும் கிடைக்கப்பெற்றது. எனினும், இந்நீண்ட குடியரிமைச் சட்ட வரலாற்றிலும் குடியரிமை கிடைக்கப் பெறாத அகதி வாழ்க்கை வாழும் சில இந்திய வம்சாவளி தமிழ் மக்களின் நிலை தொடர்ந்தும் கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது. அந்தவகையில், போருக்குப் பின்னரான இலங்கையின் இனங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாட்டுக்கு நிலையான அரசியல் தீர்வினை வழங்கும் நோக்கில் உருவாக்கப்படுகின்ற புதிய அரசியல் திட்டத்தின் மூலம் அல்லது புதியதோர் குடியரிமைச் சட்டவாக்கத்தின் மூலமே இக்குடியரிமைசார் பிரச்சினைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கலாம். யுத்தத்திற்குப் பின்னரான இலங்கையில் நல்லிணக்க மற்றும் அரசியல் தீர்வுத் திட்டச் செயல்முறையில் ஈடுபடும் அனைத்துத் தரப்பினருக்கும் இவ்விடயத்தை உள்வாங்கிச் செயற்படுவதற்கான தார்ப்புக் கடமை உள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உசாத்துணைகள்

Bellamy, R. 2008. *Citizenship: a very short introduction*. Oxford: Oxford University Press.

Citizenship Act No. 18 of 1948. Available At: https://www.justice.gov/sites/default/files/eoir/legacy/2013/11/08/citizenship_3.pdf

Commission of Elections, Sri Lanka. 2018. Presidential Election 1988- All Island Result. (Online): Available at: <http://elections.gov.lk/web/wp-content/uploads/election-results/presidential-elections/PresidentialElections1988.pdf> (20 May 2018).

Department of Census and Statistics. 2014. *Census of population and housing-2012 (New) - Final report*. Colombo: Department of Census and Statistics. <http://www.statistics.gov.lk/PopHouSat/CPH2012Visualization/htdocs/index.php?usecase=indicator&action=Map&indId=10> (Accessed on 20 May 2018).

DGP (Department of Government Printing) 2009. *Grant of citizenship to stateless persons (Special Provisions) (Amendment) Act, N.5 of 2009*. Colombo: DGP.

DGP (Department of Government Printing). 1972. *The Constitution of Sri Lanka (Ceylon) 1972*. Colombo: DGP.

DGP (Department of Government Printing). 2003. *Grant of citizenship to persons of Indian Origin Act, No.35 of 2003*. Colombo: DPA.

DIESL (Department of Immigration and Emigration Sri Lanka). 2018. History of immigration and emigration and citizenship in Sri Lanka. (Online): Available at http://www.immigration.gov.lk/web/index.php?option=com_content&view=article&id=132&Itemid=59&lang=en (20 March 2018).

- Ganeshathasan, L & Welikala, A. 2017. *Report on citizenship law: Sri Lanka*. Italy: European University Institute.
- Grant of Citizenship to Stateless Persons Act, No. 5 of 1986, 21 February 1987, available at: <http://www.refworld.org/docid/3ae6b5081c.html> (accessed 15 May 2018).
- Hariharan, R. 2013. Adding substance to SAARC: India Sri Lanka experience. In S.Goud & Mookherjee, M. *India Sri Lanka relations: strengthening SAARC*. pp.36-47. New Delhi: Allied Publishers PVT Ltd.
- Kodikara, S.U. 1978. Contemporary Indo-Lanka relations. *Sri Lanka Journal of Social Sciences*. 1(1):61-73.
- Martinez, J. 2013. Slavery and citizenship in Aristotle's Politics. *FILOZOFIA*. 68(2):124-132.
- Mead, L. 1997. Citizenship and Social Policy: T. H. Marshall and Poverty. *Social Philosophy and Policy* 14(02):197-230
- MEAI (Ministry of External Affairs, India). 2018. Agreement on Persons of Indian Origin in Ceylon-1964. (Online), Available at: <https://mea.gov.in/bilateral-documents.htm?dtl/6426/Agreement+on+Persons+of+Indian+Origin+in+Ceylon>
- Parliament of Sri Lanka. 2015. *The constitution of the democratic socialist republic of Sri Lanka 1978*. Colombo: Parliament of Sri Lanka.
- Vijayapalan, V. 2014. *Endless inequality: the rights of the plantation Tamils in Sri Lanka*. United Kingdom: Mayan Vije Limited.
- Wolozin, R. 2014. Citizenship issues and issuing citizenship: a case study of Sri Lanka's citizenship laws in a global context. *Asia Pacific Law and Citizenship Journal*. 16(1):1-28.